

THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

CINCINNATI'DEN GELEN LABRADOR

Herkes Güldü. Köpek Gülmedi.

The P&G Saga · 18

Hep aynı şeyi söyleyen bir toplumsal kural olmuştur: insanlar cenazelerde güler, düğünlerde ağlar. Çoğu için bu, bir düşüncenin içinde bir gülümseme bırakırdı; ama üzerine düşünenler, kendilerini çoğunluk sananlar, bunun doğru olmadığına ısrar ettiler.

Bu, beş ay önce bütün dünyaya ayda yalnızca 70 dolarla bütün web'e tırmanacağımı, ta çokuluslu şirketlerin kendi sorgularının zirvesine kadar çıkacağımı — parasız, reklamsız, SEO'suz — söylemek gibiydi; insanların çoğu da haberi bir şaka olarak, bir gülümsemeyle karşılar, yalnızca ironik yanını yakalardı. Kimse bunun bir kanıt olabileceğini, ya da ironinin yalnızca bunu başarmanın eyleminde yaşadığını düşünmedi.

Ama bugün özel bir gündü: babamın doğum günü. Sabah erkenden, ona haber vermeden, onu sonsuz konutunda ziyarete gittim: mezarlıkta.

Buluşma gözyaşıyla gülümsemenin bir karışımıydı, ama sonunda onu kendi usulümce kutlamıştım, bu hikâyenin içinde, onu şaşırtmak için — en iyi yaptığım şey, ve onun bayıldığı şey.

Eve döndüğümde karımı ağlarken buldum. Günün duygusuna bana eşlik ettiğini sandım. Öyle değildi. Köpeğimiz için yüreği

parçalanmıştı: on yaşında bir Amerikan Labrador'u, artık yaşlı bir delikanlı, üç gündür yemek yemeyi reddediyordu ve karım bir çözüm bulamıyordu.

Köpek doktorunun ziyareti bile — onu hiçbir zaman veteriner rütbesine terfi ettirmemiştım — insan tıbbının alışılmış kâbusuna dönüştü: ücretli muayene, reçeteler, laboratuvar tahlilleri, ve o pırl pırl yeni arabasıyla, ben ise orada durmuş ne kadar akıllı olduğuna hayranlık duyuyordum.

Ben de sorunu araştırdım ve nedenini buldum. Karım, onun birlikte büyüdüğü mamanın markasını değiştirmişti: 10 kiloluk jumbo bir çuval, vitamin açısından zengin ve her yerde reklamı yapılan, çok iyi tanıdığım bir şirketin ürünü, 25 dolar gibi mütevazı bir fiyata.

Karım Elisabetta, daha ucuz, çuvalın üstünde dişi bir Amerikan Labrador'u olan yeni bir marka denemiş ve bunun onun gönlünü kazanacağını düşünmüştü. Kazanmadı. O markayı istiyordu, yalnızca o markayı.

Karım onu işlettiğimi sandı, ama yeni mamadan bir avuç alıp eski çuvalın içine koyduğumda yemeye başladı — sonra ilk lokmanın hemen ardından durdu ve bana baktı, sanki onu asla kandıramayacağımı söyler gibi.

Bütün bu duruma deli gibi gülüyordum, karım köpeğin öldüğünü sandığı için ağlıyordu, arada kalan kızım da ikimizin de aptal olduğunu söylüyordu.

Köpeği tasmaından tuttum ve yürüyüşe çıktık, ta bir evcil hayvan maması dükkânının vitrinine kadar. Orada, tam

vitrinde, onun markası duruyordu. Hiç saklamadı: kuyruk sallayarak, havlayarak, istediğinin bu olduğunu söyledi bana.

Durup ona dar zamanlardan geçtiğimizi, o kadar sevdiği markanın tırmanışlarımdan birinin konusu olduğunu, belki bir gün onu o bölümün müdürü yaptıracağımı anlattım — ama şimdilik duruma razı olması gerekecekti.

O bir köpekti, evet, bunda hepimiz anlaşabiliriz. Ama bir avantajı vardı: Amerikalıydı, bu da onu dünyadaki bütün öbür köpeklerin önüne geçiriyordu.

Eve döndük ve yemeye başladı; meraktan ölen karım da ne olduğunu öğrenmek istedi.

Ona, Cincinnati'deki çokuluslu bir şirketin PET&FOOD bölümünü yöneteceğine dair söz verdiğimi, onun da bana inandığını söyledim — çünkü Frega adında biri bir şey söylediğinde, kulaklarını diksen iyi olur ve her zaman bunun gerçekleşebileceğini varsaymalısın.

Ferdinando